

Книгата на Даниил — сто и единадесет

Разкриване на пророческото значение на Абубакър в първото горко от Откровение

Jeff Pippenger

2024-03-02

В пророческата история на първото горко водачът, който последва Мохамед, беше Абу Бакр Абдуллах ибн Аби Кухафа, тъст на Мохамед. Ще се отнасяме към него като Абубакар. И той, и Мохамед са споменати в първите четири стиха. Абубакар беше първият ислямски владетел след Мохамед, и историята записва една заповед, която той даде на войниците си и която е представена в четвъртия стих на деветата глава от Откровение. Тази заповед представлява процеса на запечатване, започнал с идването на третото горко, което беше и Седмата тръба, което беше и идването на третия ангел.

И петият ангел затръби; и видях звезда, паднала от небето на земята; и на нея бе даден ключът от бездънната пропаст. И тя отвори бездънната пропаст; и от пропастта се издигна дим като дим от голяма пещ; и слънцето и въздухът помрачняха поради дима от пропастта. И от дима излязоха на земята скакалци; и на тях бе дадена сила, каквато имат земните скорпиони. И бе им заповядано да не повреждат земната трева, нито каквото и да е зелено нещо, нито което и да е дърво, а само онези човеци, които нямат Божия печат на челата си. Откровение 9:1–4.

„Звездата“, която падна от небето, беше Мохамед, който започна своето служение през 606 година. На Мохамед бе даден „ключ“, който трябваше да „отвори“ „бездънната яма“, като позволи „дим“ да помрачи „слънцето и въздуха“ и изведе „скакалци“, на които бе дадена „сила“ като силата на „скорпиони“. Ключът беше военна битка, която доведе до отслабване на военната мощ на римляните, като по този начин позволи възхода на ислямската война. Бездънната яма е символ на Арабия, родното място на исляма, а димът представляваше лъжливата религия на исляма, която трябваше да се разпространи по земята и да завладее същата географска област, която щеше да бъде покрита от рояците скакалци, преминаващи през Северна Африка, Южна Европа и Арабия. Скакалците са символ на исляма, а силата пророчески представлява военна мощ. Тяхната сила трябваше да бъде като тази на скорпиони, които нанасят удар неочаквано. Урия Смит заявява:

„Една звезда падна от небето на земята; и нему бе даден ключът от бездънната пропаст.

„Докато персийският монарх съзерцаваше чудесата на своето изкуство и могъщество, той получи послание от един незнаен жител на Мека, което го приканваше да признае Мохамед за апостол на Бога. Той отхвърли поканата и разкъса посланието. „Тъй“, възкликна арабският пророк, „Бог ще разкъса царството и ще отхвърли молението на Хосрой.“ Поставен на границата на тези две източни империи, Мохамед наблюдаваше със скрита радост хода на взаимното им унищожение; и сред персийските триумфи той се осмели да предскаже, че, преди да изминат много години, победата отново ще се

върне към знамената на римляните. „По времето, когато се казва, че е било изречено това предсказание, никое пророчество не би могло да бъде по-далечно от своето изпълнение, тъй като първите дванадесет години от управлението на Ираклий възвестяваха приближаващото разпадане на империята.“...

„Хозрой покори римските владения в Азия и Африка. И „Римската империя“ през онзи период „бе сведена до стените на Константинопол, с остатъка от Гърция, Италия и Африка, и с някои крайморски градове по азиатския бряг, от Тир до Трапезунд. Опитът на шест години най-сетне убеди персийския монарх да се откаже от завладяването на Константинопол и да определи годишния данък като откуп за Римската империя — хиляда таланта злато, хиляда таланта сребро, хиляда копринени одежди, хиляда коня и хиляда девизи. Ираклий прие тези позорни условия. Но времето и възможността, които той получи, за да събере тези съкровища от бедността на Изтока, бяха усърдно използвани за подготовката на дръзко и отчаяно нападение.“

„Персийският цар презираше неизвестния сарацин и се присмиваше на вестта на мнимия пророк от Мека. Дори и падането на Римската империя не би отворило врата за мохамеданството или за напредъка на сарацинските въоръжени разпространители на една измама, макар че монархът на персите и хаганът на аварите (наследникът на Атила) бяха разделили помежду си останките от царствата на цезарите. Самият Хосрой падна. Персийската и Римската монархии взаимно изтощиха силите си. И преди меч да бъде вложен в ръцете на лъжепророка, той бе избит от ръцете на онези, които биха възпели неговия устрем и биха сломили неговата мощ.“

„От дните на Сципион и Ханибал не е било предприемано по-дръзко начинание от онова, което Ираклий осъществи за избавлението на империята. Той си проправи опасен път през Черно море и планините на Армения, проникна в самото сърце на Персия и върна войските на великия цар към защитата на тяхната окървавена страна.“

„В битката при Ниневия, която бе ожесточено водена от разсъмване до единадесетия час, от персите бяха взети двадесет и осем знамена, освен онези, които можеха да бъдат счупени или разкъсани; по-голямата част от тяхната войска бе посечена, а победителите, прикривайки собствените си загуби, прекараха нощта на бойното поле. Градовете и дворците на Асирия за пръв път бяха отворени за римляните.“

„Римският император не беше укрепен от завоеванията, които извърши; и в същото време, и чрез същите средства, беше подготвен път за множествата сарацини от Арабия, подобни на скакалци от същата област, които, разпространявайки по пътя си мрачното и измамно мохамеданско вероизповедание, бързо заляха както Персийската, така и Римската империя.

„Не би могла да се пожелае по-пълна илюстрация на този факт от онази, която е дадена в заключителните думи на главата от Гибън, от която са взети предходните откъси.

„Макар че под знамето на Ираклий беше създадена победоносна войска, това противоестествено усилие сякаш по-скоро бе изтощило, отколкото упражнило силата ѝ. Докато императорът тържествуваше в Константинопол или Йерусалим, един

незначителен град по пределите на Сирия бе ограбен от сарацините, и те посекоха част от войските, които настъпиха, за да го освободят — едно обикновено и незначително събитие, ако не беше предвестник на могъща революция. Тези разбойници бяха апостолите на Мохамед; тяхната безумна храброст бе излязла от пустинята; и през последните осем години от царуването си Ираклий загуби в полза на арабите същите провинции, които бе отвоювал от персите.“

„Духът на измамата и въодушевлението, чисто обиталище не е в небесата,“ бе пуснат на свобода по земята. Бездънната пропаст се нуждеше само от ключ, за да бъде отворена, и този ключ беше падението на Хосрой. Той презрително бе разкъсал писмото на един незнаен гражданин от Мека. Но когато от своя „блясък на слава“ потъна в „кулата на мрака“, която никакво око не можеше да проникне, името на Хосрой внезапно трябваше да премине в забрава пред името на Мохамед; и полумесецът сякаш само чакаше своето изгряване до падането на звездата. Хосрой, след пълния си разгром и загубата на империята, беше убит в годината 628; а годината 629 е белязана от „завладяването на Арабия“ и „първата война на мохамеданите против Римската империя“. „И петият ангел затръби, и видях звезда, паднала от небето на земята; и на нея бе даден ключът от бездънната пропаст. И тя отвори бездънната пропаст.“ Той падна на земята. Когато силата на Римската империя беше изтощена и великият цар на Изтока лежеше мъртъв в своята кула на мрака, разграбването на един незнаен град по пределите на Сирия беше „преддверието на могъща революция“. „Разбойниците бяха апостолите на Мохамед, и тяхната безумна храброст излезе от пустинята.“

„Бездънната яма.—Значението на този израз може да се узнае от гръцкия, където е определен като „дълбок, бездънен, неизмерим“, и може да се отнася за всяко пусто, запустяло и необработено място. Той се прилага към земята в първоначалното ѝ състояние на хаос. Бит. 1:2. В този случай той може уместно да се отнася до неизвестните пустини на Арабската пустиня, от чиито предели се изляха ордите на сарацините като роящи скакалци. И падането на Хосрой, персийския цар, може с право да бъде представено като отварянето на бездънната яма, тъй като то подготви пътя за последователите на Мохамед да излязат от своята незначителна страна и да разпространяват своите измамни учения с огън и меч, докато не бяха прострели своя мрак над цялата Източна империя.“ Урия Смит, Daniel and Revelation, 495–498.

Първото горко, което е петата тръба, обозначава началото на войната на исляма срещу Рим и обозначава битка между Рим и Персия, в която Рим надделя, но при това изразходва военната си мощ до такава степен, че не можа да предотврати възхода на ислямската сила. Пророческите характеристики на първото горко и на второто горко обозначават пророческите характеристики на третото горко, и е важно първите две горкоти да бъдат разпознати като символи на историята на третото горко, защото тази история представлява периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, който започна на 11 септември 2001 г. След пророческата история, представена от Мохамед в първите три стиха, четвърти стих въвежда Абу Бакр, първия водач след Мохамед.

И им бе заповядано да не повреждат тревата на земята, нито каквото и да е зелено нещо, нито което и да е дърво, а само онези човеци, които нямат Божия печат на челата си.
Откровение 9:4.

Заповедта на Абу Бакр наставляваше ислямските воители да правят разграничение между два вида поклонници, които съществуваха по онова време в римските територии. Едната група бяха католиците, които имаха някои религиозни ордени, бръснещи задната част на главите си (тонзурата), и спазваха неделното богослужение. Другата група бяха пазителите на съботата, седмия ден, а съботата е Божият печат.

„След смъртта на Мохамед той бе наследен в управлението от Абу Бекр през 632 г. сл. Хр., който, щом утвърди достатъчно своята власт и управление, изпрати окръжно писмо до арабските племена, от което следното е откъс:“

„Когато водите битките на Господа, дръжте се като мъже, без да обръщате гръб; но нека победата ви не бъде осквернена с кръвта на жени и деца. Не унищожавайте палми, нито изгаряйте ниви със зърно. Не отсичайте плодни дървета, нито причинявайте каквото и да било вреда на добитъка, освен на онзи, който колите за храна. И когато сключвате каквото и да било договор или постановление, спазвайте го и бъдете верни на думата си. И по пътя си ще намерите някои благочестиви хора, които живеят уединено в манастири и са си поставили за цел така да служат на Бога; оставете ги на мира и нито ги убивайте, нито разрушавайте манастирите им. И ще намерите друг вид люде, които принадлежат към синагогата на Сатана и имат обръснати темета; гледайте да разцепвате черепите им и не им давайте пощада, докато или не станат мохамедани, или не плащат данък.“

„Нито в пророчеството, нито в историята се казва, че по-хуманните повеления са били спазвани така съвестно, както свирепият повелителен указ; но така им бе заповядано. И предходните са единствените наставления, записани от Гибън като дадени от Абу Бекр на вождовете, чийто дълг беше да издават заповедите към всички сарацински войнства. Тези заповеди съответстват по еднакво разграничаващ се начин на предсказанието, сякаш самият халиф е действал в съзнателно, както и пряко, послушание към по-висш повелителен глас от този на смъртен човек; и тъкмо в самото действие на излизането си да воюва против религията на Исус и да разпространява на нейно място мохамеданството, той повтори думите, за които в Откровението на Исус Христос беше предсказано, че ще изрече.

„Печатът Божий на челата им.—В бележките върху 7:1–3 глава показахме, че Божият печат е съботата на четвъртата заповед; и историята не премълчава факта, че през цялото настоящо домостроителство е имало такива, които са пазели истинската събота. Но тук у мнозина е възникнал въпросът: кои са били онези хора, които по това време са имали Божия печат на челата си и поради това са били освободени от мохамеданско потисничество? Нека читателят има предвид факта, вече споменат, че през цялото това домостроителство е имало такива, които са имали Божия печат на челата си, или са били съзнателни пазители на истинската събота; и нека по-нататък вземе предвид, че онова, което пророчеството утвърждава, е, че нападенията на тази опустошителна турска сила не са насочени срещу тях, а срещу друга класа. Така предметът се освобождава от всяка

трудност; защото именно това е всичко, което пророчеството действително утвърждава. В текста само една класа хора е непосредствено приведена пред погледа; а именно — онези, които нямат Божия печат на челата си; а запазването на онези, които имат Божия печат, е въведено само по подразбиране. Съответно, от историята не научаваме, че някой от тях е бил въввлечен в някое от бедствията, причинени от сарацините върху предметите на тяхната омраза. Те бяха упълномощени против друга класа хора. И гибелта, която щеше да дойде върху тази класа хора, не е поставена в противоположност със запазването на други хора, а само с това на плодовете и зеленината на земята; така: не повреждайте тревата, нито дърветата, нито каквото и да е зелено нещо, а само една определена класа хора. И в изпълнението виждаме странното зрелище на нашествена войска, която пощадява онези неща, които такива войски обикновено разрушават, а именно лицето и произведенията на природата; и, в съответствие с позволенията им да вредят на онези човеци, които нямаха Божия печат на челата си, разцепваща черепите на една класа монаси с избръснати темета, които принадлежаха на сатанинската синагога.“

„Това несъмнено са били някакъв вид монаси или някое друго подразделение на Римокатолическата църква. Срещу тях са били насочени оръжията на мохамеданите. И нам ни се струва, че има особена уместност, ако не и замисъл, в това да бъдат описани като онези, които нямаха Божия печат на челата си; доколкото именно тази църква е ограбила Божия закон от неговия печат, като е отхвърлила истинската събота и е издигнала на нейно място една подправена. И ние не разбираме нито от пророчеството, нито от историята, че онези лица, за които Абу Бекр заповяда на своите последователи да не ги закачат, са притежавали Божия печат или непременно са съставлявали Божия народ. Кой са били те и по каква причина са били пощадени, оскъдното свидетелство на Гибън не ни осведомява, а и нямаме други средства да узнаем; но имаме всички основания да вярваме, че никой от онези, които имаха Божия печат, не е бил обезпокояван, докато друга класа, която в подчертан смисъл го нямаше, бе предадена на меч; и така изискванията на пророчеството са напълно изпълнени.“ Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 500–502.

Абу Бакр обедини последователите на Мохамед в Халифат след смъртта на Мохамед; така че, макар да са две различни исторически личности, взети заедно те представляват началото на свидетелството на исляма на първото горко, а историческата личност, която бележи историята на първото горко, е Мохамед.

В началната история на второто горко Мохамед II завладя Константинопол през 1453 г. През 1449 г. четирите ангела, представляващи исляма, бяха развързани. Началото и краят на първото горко са белязани съответно от един Мохамед — първия и втория. Пророчески началото и краят на историята на първото горко носят подписа на Алфа и Омега.

Началото на второто горко включва времево пророчество за четирима ангели, които представляват исляма, който тогава бе пуснат, а след това възпрян на 11 август 1840 г. От този момент до 22 октомври 1844 г. е онагледено запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Началото на второто горко посочва пускането на исляма, а краят му отбелязва възпирането на исляма. И първото, и второто горко имат точни пророчески

белези, които свързват техните начала с техните завършеци.

Първите две горко трябва да бъдат положени едно върху друго, „ред върху ред“, за да бъде определено третото горко. Една от пророческите характеристики, която се установява чрез първите двама свидетели на исляма, е, че те представят определен период от време, който бележи началото и края с подписа на Алфа и Омега. Те притежават и вторичен подпис, защото началото на първото горко посочва запечатването на Божия народ, а края на второто горко също посочва запечатването на Божия народ.

Третото горко настъпи, когато ислямът внезапно и неочаквано нападна земния звяр от Откровение тринадесета глава, като по този начин започна периодът на запечатването. Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди завършва с близко предстоящия неделен закон, а в отговор на това отстъпление националното отстъпление е последвано от национално разорение. Както е предобразено при езическия Рим и папския Рим, националното разорение се осъществява чрез Божиите тръбни съдби. Трите горко са също и тръби. Ислямът на третото горко отново ще нанесе внезапен и неочакван удар при близко предстоящия неделен закон в Съединените щати, когато периодът на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди завършва. Този период е бил предобразен от началния период на първото горко, а също и от заключителния период на второто горко.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И Сара видя сина на египтянката Агар, когото тя бе родила на Авраам, че се присмива. Затова каза на Авраам: Изпъди тази слугиня и сина ѝ; защото синът на тази слугиня няма да бъде наследник заедно с моя син, именно с Исаак. И това нещо беше твърде тежко в очите на Авраам поради сина му. Но Бог каза на Авраам: Да не ти бъде тежко в очите ти поради момчето и поради слугинята ти; във всичко, което Сара ти е казала, послушай гласа ѝ; защото в Исаак ще се наименува твоето потомство. Но и от сина на слугинята ще направя народ, понеже и той е твое потомство. И Авраам стана рано сутринта, взе хляб и мех вода, и ги даде на Агар, като ги положи на рамото ѝ, а и детето, и я отпрати; и тя си отиде, и се скиташе в пустинята Вирсавеева. И водата в меха се свърши, и тя хвърли детето под един от храстите. И отиде, та седна насреща му надалеч, колкото един изстрел с лък; защото си каза: Да не видя смъртта на детето. И седеше насреща му, и издигна глас, и плака. И Бог чу гласа на момчето; и Божият ангел повика Агар от небето и ѝ каза: Какво ти е, Агар? Не бой се; защото Бог чу гласа на момчето там, където е. Стани, вдигни момчето и го дръж с ръката си; защото ще го направя велик народ. И Бог отвори очите ѝ, и тя видя кладенец с вода; и отиде, напълни меха с вода, и напои момчето. И Бог беше с момчето; и то порасна, и живя в пустинята, и стана стрелец с лък. Битие 21:9–20.